

Bola zima a blížili sa Vianoce. V škole sa piekli oblátky. Veľké dievčatá pomáhali piecť, ja som obstrihávala. Jedna sa mi zlomila, a ja zo strachu, aby to nezbadali, chytro som ju chcela zjesť. Brat vošiel dnu, práve keď som ju mala v ústach, a potrestal ma. Rozplakala

som sa, lebo som sa hanbila pred tými veľkými dievčatami. Oblátky potom chlapci rozniesli po všetkých evanjelických rodinách.

Na sviatky išli naši do Dražkoviec a ja som ostala v škole sama opatrovať hydinu a Kalinu, a hlavne zvoniť na poludnie i večer. Koláčov „bialošov“ som mala dosť a jedno dievča so mnou spávalo. Bola som rada. Všetko som opatrla a vôbec som sa nebála. Otec toho dievčaťa chodil do Ruska ako šafraník a zaujímavo nám rozprával, čo tam skúsil. Vraj niekedy i celý deň putoval, a na dedinu nenaťafil. Ba i vlci ho raz naháňali.

Raz naši tiež odišli do Dražkoviec a ostali tam aj na noc. Bola som vtedy už druhý rok v Bystričke. Pamätám sa, že bolo teplo. Mala som spať sama a akosi som sa bála. Pred školou bola hasičská strážnica. Pozerala som von, či je v strážnici hasič, aby mi bolo veselšie. A naraz vidím veľkú žiaru vzplanúť v druhom dome povyššie školy. Otvorila som oblok a kričala som na hasiča, že horí. Ale on spal. Začala som zvoniť na poplach, hasič sa zobudil, zatrúbil, ja som zvonila a ľudia sa zbíehali ku gazdovstvu, kde vypukol veľký oheň. Paholok prišiel z krčmy a s cigaretou šiel spať na šopu. Však tam aj zhorel v sene.

Veľa oviec zahynulo, kravy i kone. Bolo to hrozné!

Martinskí hasiči ochránili mnoho, i školu. Brat s nimi dobehol k ohňu. Už som mala všetko poviazané v batohoch, ale dvere som nikomu neotvorila, aby ľudia, čo sa zbehli dívať na oheň, nič neukradli. Brat ma bozkal a povedal mi, že som statočná. V dedine sa vedelo, že „Pavla zo školy“ prvá na oheň upozornila. Už nikdy viac som sama v noci v škole neostala.